

Het boek Joël en de Laodicese Zevende-dags Adventkerk - Nummer Vijfentwintig

Jeff Pippenger

2026-01-11

Nummer Vijfentwintig

Het boek Joël confronteert de leiding van de Laodiceïsche Kerk van de Zevende-dags Adventisten met het getuigenis van haar toenemende opstand over vier generaties. Deze vier generaties worden ook uitgebeeld in Ezechiël hoofdstuk acht, waar de vijfentwintig mannen van die vierde generatie zich neerbuigen voor de zon. In 1901, dertien jaar na de opstand van 1888, organiseerde de Adventkerk een comité om de kerk te leiden.

Het aanvankelijke Uitvoerend Comité van de Generale Conferentie werd ingesteld tijdens de grote reorganisatie op de zitting van de Generale Conferentie van 1901 en bestond uit 25 leden. Dit was een aanzienlijke uitbreiding ten opzichte van het comité van vóór 1901, dat slechts 13 leden telde. Het aantal leden is in de loop der jaren toegenomen, maar Jezus identificeert het einde altijd met het begin. In het begin waren er 25 leden, met één als leider, parallel aan een gang van zaken in het heiligdom, dat bestond uit 24 priesters en één hogepriester.

Judas en het Sanhedrin zijn twee symbolen van opstand in de tijd van Christus. Het Sanhedrin vertegenwoordigt de Laodiceese Kerk van de Zevende-dags Adventisten. De deelname van het Sanhedrin aan de kruisiging van Christus is een type van de rol van het adventisme in de zondagwecrisis. Het Sanhedrin — de hoogste Joodse raad in Jeruzalem, samengesteld uit overpriesters, oudsten en schriftgeleerden, en voorgezeten door de hogepriester Kajafas — speelde een centrale rol in de gebeurtenissen die tot Jezus' dood leidden.

Na Jezus' arrestatie in Gethsémané (georkestreerd door Judas' verraad) werd Hij 's nachts voor het Sanhedrin gebracht in het huis van Kajafas. Men zocht getuigenis om Hem te veroordelen en liet getuigen optreden die Hem beschuldigden van godslastering en oproer.

Toen Kajafas Jezus rechtstreeks vroeg of Hij de Messias was (of de Zoon van God), leidde Jezus' bevestigende antwoord, „U zegt het”, ertoe dat de hogepriester uitriep: „Godslastering!” De raad veroordeelde Hem als des doods schuldig. Omdat zij onder het Romeinse bewind niet bevoegd waren doodvonnissen te voltrekken, leverden zij Jezus over aan Pontius Pilatus, de Romeinse stadhouder, en beschuldigden Hem van opruiing om een Romeinse terechtstelling te bewerkstelligen. De feitelijke kruisiging werd uitgevoerd door Romeinse soldaten op bevel van Pilatus, maar pas nadat Pilatus had toegegeven aan de druk van de overpriesters en een menigte (die de dood van Jezus en de vrijlating van Barabbas eisten).

„Toen Christus op deze aarde was, gaf de wereld de voorkeur aan Barabbas. En heden ten dage maken de wereld en de kerken dezelfde keuze. De taferelen van het verraad, de verwerping en de kruisiging van Christus zijn opnieuw opgevoerd en zullen opnieuw worden opgevoerd op ontzaglijke schaal. Mensen zullen vervuld zijn van de eigenschappen van de vijand, en bij hen

zullen zijn misleidingen grote macht hebben. In precies die mate waarin het licht wordt afgewezen, zal er misvatting en misverstand zijn. Zij die Christus verwerpen en Barabbas kiezen, werken onder een verderfelijke misleiding. Verdraaiing en vals getuigenis zullen uitgroeien tot openlijke opstand. Als het oog boos is, zal het gehele lichaam vol duisternis zijn. Zij die hun genegenheid schenken aan enig leider behalve Christus, zullen zich bevinden onder de heerschappij, naar lichaam, ziel en geest, van een verblinding die zo betoverend is, dat onder haar macht zielen zich afwenden van het horen van de waarheid om de leugen te geloven. Zij worden verstrikt en gevangen genomen, en door al hun handelingen roepen zij: Geef ons Barabbas vrij, maar kruisig Christus.”

“Zelfs nu wordt deze beslissing genomen. De taferelen die bij het kruis werden voltrokken, worden opnieuw voltrokken. In de kerken die van waarheid en gerechtigheid zijn afgeweken, wordt geopenbaard wat de menselijke natuur kan doen en zal doen wanneer de liefde van God geen blijvend beginsel in de ziel is. Wij behoeven ons niet te verbazen over iets dat nu kan plaatsvinden. Wij behoeven ons niet te verwonderen over welke ontwikkelingen van verschrikking ook. Zij die de wet van God onder hun onheilige voeten vertreden, hebben dezelfde geest als de mannen die Jezus beledigden en verraadden. Zonder enig gewetensbezwaar zullen zij de werken doen van hun vader, de duivel. Zij zullen de vraag stellen die van de verraderlijke lippen van Judas kwam: Wat wilt u mij geven, als ik u Jezus de Christus overlever? Zelfs nu wordt Christus verraden in de persoon van zijn heiligen.” Review and Herald, 30 januari 1900.

Als de passage werkelijk betekent wat zij zegt, dan zullen degenen die werden aangeduid als mensen die „Barabbas kiezen”, niet in staat zijn te begrijpen wat de passage leert. Die mensen zijn de mensen in 2 Thessalonicenzen die een krachtige dwaling ontvangen, omdat zij de waarheid niet hebben liefgehad. Over hen die Barabbas kiezen, zegt zij: „Zij die hun genegenheid schenken aan enige leider buiten Christus, zullen zichzelf bevinden onder de heerschappij, naar lichaam, ziel en geest, van een verblinding die zó bekoorlijk is dat zielen onder haar macht zich afwenden van het horen van de waarheid om de leugen te geloven.” Degenen die Barabbas kiezen, staan reeds onder de heerschappij van Satan vóór het wegmerk van het kruis en de zondagwet. In die toestand kunnen zij onmogelijk begrijpen wat de passage leert. Zij zullen daarom suggereren dat „de omstandigheden waaronder zuster White deze woorden neerschreef, voor die bijzondere geschiedenis golden, niet voor nu.” Misschien zouden zij zeggen: „Zij spreekt over het christendom in algemene zin, en dit is niet rechtstreeks van toepassing op Zevende-dags Adventisten.” Onzin.

Natuurlijk waren de omstandigheden van de geschiedenis ten tijde dat zuster White die woorden schreef in feite een commentaar op haar persoonlijke geschiedenis; maar evenals bij Johannes in de Openbaring geldt dat, wanneer een profeet wordt opgedragen te schrijven, hem wordt opgedragen te schrijven „wat gij gezien hebt, en hetgeen is, en hetgeen hierna geschied zal.” Wanneer een profeet de dingen optekent die zijn, tekent hij daarmee tegelijkertijd de dingen op die zullen zijn.

De leiding van het adventisme wordt vertegenwoordigd door de vijftig mannen van Ezechiël, die ook profetisch in verband staan met de tweehonderdvijftig mannen die aan de zijde van Korach, Dathan en Abiram stonden. Even betekenisvol is het feit dat de rebellen van 1888 en

de Algemene Conferentie van Minneapolis door Zuster White werden geïdentificeerd als een herhaling van de opstand van Korach, Dathan en Abiram. Zuster White leert uitdrukkelijk dat, wanneer de engel van Openbaring achttien neerdaalt en de aarde verlicht met zijn heerlijkheid, de late regen begint.

„De late regen zal neerdalen op het volk van God. Een machtige engel zal uit de hemel neerdalen, en de gehele aarde zal verlicht worden door zijn heerlijkheid.” Review and Herald, 21 april 1891.

Zuster White leert rechtstreeks dat de engel van Openbaring achttien op de Algemene Conferentie van 1888 neerdaalde met de boodschappen van A. T. Jones en E. J. Waggoner. Toen zij zich op de Conferentie bevond, was zij zo overweldigd door de opstandigheid dat zij besloot haar spullen bijeen te pakken en te vertrekken, maar een engel zei haar dat zij moest blijven en de geschiedenis vastleggen, want het was een herhaling van de opstand van Korach. Waarom wilde de engel dat dit werd opgetekend, als het niet was tot een getuigenis in de laatste dagen? Als het een getuigenis voor de laatste dagen is, wat anders zou het dan kunnen betekenen, dan dat de Laodiceïsche Kerk der Zevende-dags Adventisten in de voetstappen van het Sanhedrin zal wandelen tijdens de zondagswetcrisis, en in het bijzonder de geschiedenis die daartoe leidt.

De boodschap van Jones en Waggoner werd voorgesteld als de „boodschap van rechtvaardiging door het geloof, in waarheid”, de „Laodicese boodschap”, de „boodschap van Christus’ gerechtigheid” en de „boodschap van de derde engel”. De opstandelingen boden weerstand aan de boodschap en verwierpen tevens de leiding van de Geest der Profetie en de uitverkoren boodschappers van de samenkomst. Zuster White leert ook dat, wanneer de grote gebouwen van New York City door een aanraking van Gods macht worden neergehaald, Openbaring 18:1–3 vervuld zal worden. Sinds 9/11 heeft de leiding van de Laodicese Kerk der Zevende-dags Adventisten de opstand van Korach, de opstand van de vijftig mannen uit de oudheid, de opstand van de leiding in 1888 en de opstand van het Sanhedrin in de tijd die aan het kruis voorafging, herhaald. Die vijftig mannen zijn een symbool dat een vervalst Levitisch priesterschap voorstelt.

Een Leviet moest vijftig jaar oud zijn wanneer hij zijn dienst begon.

En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: Dit is het wat de Levieten aangaat: van vijftig jaar oud en daarboven zullen zij ingaan om dienst te doen in de bediening van de tabernakel der samenkomst; en van de leeftijd van vijftig jaar af zullen zij ophouden met die bediening te verrichten, en niet meer dienen. Maar zij zullen met hun broeders dienen in de tabernakel der samenkomst, om de wacht waar te nemen, doch geen dienst verrichten. Aldus zult gij met de Levieten handelen aangaande hun taak. Numeri 8:23–26.

Een Leviet begint zijn dienst op de leeftijd van vijftig jaar en dient vijftig jaar, totdat hij vijftig is. De Boodschapper van het Verbond in Maleachi drie zuivert en reinigt de Levieten eveneens bij de zondagswet, zoals Hij deed op 22 oktober 1844.

Zie, Ik zal mijn bode zenden, en hij zal de weg voor Mij bereiden; en de Heere, Die gij zoekt, zal plotseling tot Zijn tempel komen, namelijk de Bode van het verbond, in Wie gij uw

behagen hebt; zie, Hij zal komen, zegt de HEERE der heerscharen.

Maar wie zal de dag van zijn komst kunnen verdragen? En wie zal standhouden wanneer Hij verschijnt? Want Hij is als het vuur van een smelter en als de zeep van vollers. En Hij zal zitten als een smelter en zuiveraar van zilver; en Hij zal de zonen van Levi reinigen en hen louteren als goud en zilver, opdat zij de HEERE een offer in gerechtigheid zullen brengen. Dan zal het offer van Juda en Jeruzalem de HEERE aangenaam zijn, als in de dagen van ouds en als in vroegere jaren. Maleachi 3:1–4.

Het getal „25” stelt als symbool niet alleen een trouwe Leviet voor, maar ook een vervalste Leviet. „25” als symbool duidt daarom op de scheiding van twee klassen aanbidders, of het nu wijze en dwaze maagden zijn, schapen en bokken, tarwe en dolik. Het getal vijfentwintig is niet alleen een symbool van een Leviet, maar evenzeer een symbool van de scheiding (zuivering) van de Levieten. Die scheiding vindt plaats bij de zondagwet, en zij is een hoofdonderwerp van Gods profetische Woord. Het is passend dat Mattheüs hoofdstuk vijfentwintig eenvoudigweg een voortzetting is van Jezus’ profetie over het einde van de wereld in Mattheüs vierentwintig.

En Jezus ging uit en vertrok uit de tempel; en Zijn discipelen kwamen tot Hem om Hem de gebouwen van de tempel te tonen. En Jezus zeide tot hen: Ziet gij niet al deze dingen? Voorwaar, Ik zeg u: hier zal niet één steen op de andere gelaten worden, die niet zal worden afgebroken. Mattheüs 24:1, 2.

Toen Jezus de tempel verliet, keerde Hij er nooit meer terug. In de slotverzen van hoofdstuk drieëntwintig had Jezus oordeel uitgesproken over het Sanhedrin, en het oordeel wordt uitgedrukt in „acht” weeën, en bootst zo de acht zielen op de ark na, de achtste dag van de besnijdenis, de achtste dag van de opstanding, de acht generaties van Abraham, 430 jaar en verder. Het vervalste getal „acht” komt overeen met de vervalste Leviet.

Voorwaar, Ik zeg u: al deze dingen zullen over dit geslacht komen.

O Jeruzalem, Jeruzalem, gij die de profeten doodt en stenigt wie tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb Ik uw kinderen bijeen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild! Zie, uw huis wordt u woest gelaten.

Want Ik zeg u: Gij zult Mij van nu aan geenszins zien, totdat gij zult zeggen: Gezegend is Hij die komt in de Naam des Heeren. Mattheüs 23:36–39.

Mattheüs hoofdstuk tweeëntwintig besluit met een illustratie van het bijeenbinden van de goddelozen in bundels, en eindigt met de laatste confrontatie tussen Christus en de redetwistende Joden. Vervolgens verlaat Hij in hoofdstuk 24 voor de laatste maal de tempel en staakt Hij Zijn arbeid ten behoeve van het oude Israël. Het hoofdstuk eindigt waar het begon, met de uitspraak dat hun huis hun leeg werd overgelaten, en wat Hij bij Zijn eerste reiniging van de tempel het huis van Zijn Vader noemde, was nu het lege Joodse huis.

In hoofdstuk 24 zal Jezus vragen beantwoorden over de tempel en zijn naderende verwoesting. De verwoesting zou plaatsvinden in juist die generatie, die een adderengebroid was. Hij verliet die tempel om nooit terug te keren; daarom richten de voorspellingen die Hij uiteenzet zich tot

geestelijk en niet tot letterlijk Israël. Wanneer Christus de tempel verlaat die de Laodiceaanse Kerk van de Zevende-dags Adventisten is, zoals Hij deed met het oude Israël, zal tegelijkertijd de menselijke tempel van de honderdvierenveertigduizend voor eeuwig met de goddelijke tempel verenigd worden. Toen Jezus de tempel van het oude Israël verliet, verstootte Hij Zijn voormalige verbondsvolk voor eeuwig.

Hoofdstuk elf tot en met hoofdstuk tweeëntwintig van Mattheüs is de omega van de lijn van hoofdstuk elf tot en met tweeëntwintig in het boek Genesis. Wanneer de lijn in Genesis elf begint, markeert zij tevens het begin van Babel en van Babels verbond des doods, dat zijn omega-ervulling bereikt in Openbaring hoofdstuk zeventien, vers elf, het vers dat het dode middelpunt vormt van de verzen waaruit hoofdstuk elf tot en met tweeëntwintig bestaat. Het midden van hoofdstukken elf tot en met tweeëntwintig in Genesis, Mattheüs en Openbaring legt telkens nadruk op het vaandel of op het vervalste vaandel daarvan. In Genesis was het de besnijdenis, in Mattheüs was het Petrus en de Rots waarop Christus zijn kerk zou bouwen, en in Openbaring was het het vervalste beest dat was en niet is en zal opkomen, dat de achtste is, en uit de zeven is, en dat vervolgens met de draak wordt verbonden.

Elf en tweeëntwintig zijn symbolen die de vereniging van Goddelijkheid met menselijkheid aanduiden, hetgeen juist de kwestie is die wordt voorgesteld doordat Christus Zijn wet op onze harten en in onze gedachten schrijft. 11 en 22 zijn symbolen van het verbond van de honderdvierenvijftigduizend. In Mattheüs, hoofdstuk drieëntwintig, ontving het valse priesterschap acht weeën; op hetzelfde tijdstip wordt het ware priesterschap gezalft. De priesters werden gedurende zeven dagen gewijd, en op de achtste dag begonnen zij hun dienst.

Het is geen toeval dat de zeven dagen van de wijding van de priesters, die ertoe leidden dat hun dienst op de achtste dag begon, aanvangen in Numeri hoofdstuk acht en vers één, want „81” is een symbool van de priesters.

En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: Neem Aäron en zijn zonen met hem, en de klederen, en de zalfolie, en een var tot zondoffer, en twee rammen, en een korf met ongezuurde broden; en vergader de gehele gemeente aan de ingang van de tent der samenkomst. En Mozes deed zoals de HEERE hem geboden had; en de vergadering werd bijeengebracht aan de ingang van de tent der samenkomst. En Mozes zei tot de gemeente: Dit is hetgeen de HEERE geboden heeft te doen. ...

En gij zult gedurende zeven dagen niet uit de deur van de tent der samenkomst gaan, totdat de dagen van uw wijding ten einde zijn; want zeven dagen zal hij u wijden. Zoals hij op deze dag gedaan heeft, zo heeft de HEERE geboden te doen, om voor u verzoening te doen. Daarom zult gij dag en nacht, zeven dagen lang, bij de deur van de tent der samenkomst blijven en de wacht des HEEREN waarnemen, opdat gij niet sterft; want alzo is mij geboden. En Aäron en zijn zonen deden al wat de HEERE door de hand van Mozes geboden had. En het geschiedde op de achtste dag, dat Mozes Aäron en zijn zonen en de oudsten van Israël riep; En hij zeide tot Aäron: Neem u een jong kalf ten zondoffer en een ram ten brandoffer, beide zonder gebrek, en offer ze voor het aangezicht des HEEREN. ... En Mozes zeide: Dit is wat de HEERE geboden heeft dat gij doen zult; en de heerlijkheid des HEEREN zal aan u verschijnen. ... Toen hief

Aäron zijn hand op naar het volk en zegende hen; en hij daalde af, nadat hij het zondoffer, het brandoffer en de dankoffers geofferd had. En Mozes en Aäron gingen in de tent der samenkomst, en zij kwamen uit en zegenden het volk; en de heerlijkheid des HEEREN verscheen aan heel het volk. Toen ging er vuur uit van voor het aangezicht des HEEREN en verteerde op het altaar het brandoffer en het vet; toen heel het volk dat zag, juichten zij en vielen op hun aangezicht. Leviticus 8:1–5, 33–36; 9:1, 2, 6, 22–24.

Hoofdstuk drieëntwintig duidt de valse Levieten aan die geopenbaard worden op het moment dat de echte Levieten verzegeld worden. Hoofdstuk tweeëntwintig van Mattheüs eindigt ermee dat niemand Jezus ooit nog vragen stelde; vervolgens stelt Hij in hoofdstuk drieëntwintig de acht weeën voor ogen, waarmee Hij te kennen geeft dat de genadetijd van het Sanhedrin was gesloten en dat het uitvoerend oordeel toen zou beginnen. In hoofdstuk vierentwintig duidt Hij de tempel aan als het huis van de Joden. Het is belangrijk de volgorde in de hoofdstukken te zien.

De hoofdstukken elf tot en met tweeëntwintig van Mattheüs duiden op de voltooiing van de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend in de context van Gods verbond met een uitverkoren volk. Palmoni's symboliek van de alfa in hoofdstuk elf en Zijn symboliek van de omega in hoofdstuk tweeëntwintig voegen iets toe aan het verhaal binnen deze hoofdstukken.

Hoofdstuk drieëntwintig is de verzoening, de vereniging van het Goddelijke met het menselijke, zoals voorgesteld door het getal drieëntwintig. Maar het hoofdstuk verhaalt van het uitvoerende oordeel over het onkruid, het valse priesterschap, de valse Levieten. Iedere priester was een Leviet, maar niet iedere Leviet was een priester. Onder de nakomelingen van Levi was alleen de bloedlijn van Aäron bevoegd voor het priesterschap. De Bijbel geeft aan dat de Levieten op vijftientwintigjarige leeftijd met hun dienst zouden beginnen, maar de zonen van Kehath zouden dienen op dertigjarige leeftijd.

En de HEERE sprak tot Mozes en tot Aäron, zeggende: Neem de som op van de zonen van Kehath uit het midden van de zonen van Levi, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaders, van dertig jaar oud en daarboven tot vijftig jaar oud, allen die ten strijde uittrekken, om het werk te verrichten in de tent der samenkomst. Numeri 4:1–3.

Het getal “30” vertegenwoordigt de priesters die tot de bloedlijn van Kehath behoorden, die een zoon van Levi was; en de zoon van Kehath was Amram, die de vader van Aäron was. Levi betekent “verbonden of gehecht aan God.” Kehath betekent “verzameld rondom Zijn tegenwoordigheid.” Amram betekent “verheven volk,” en Aäron betekent “lichtdrager of verheven middelaar.” Samen tekenen zij een beweging van de Rode Zee naar Sinai, en typeren aldus het verbond tussen God en de honderdvierenveertigduizend, die de menselijke tempel zijn die zich verenigt met de goddelijke tempel, wanneer Christus voor de tweede maal Zijn hand uitstrekt om Zijn overblijfselvolk in Zijn heiligdom te vergaderen, waar Hij hen vervolgens opheft en verheft terwijl zij worden verlicht met de hemelse Hogepriester, zoals Hij Sadrach, Mesach en Abednego verlichtte.

Het getal „30” vertegenwoordigt een periode van voorbereiding voor de priesters, en 25, als de leeftijd van de Levieten, moet op 30 worden toegepast, regel op regel, want elke priester was een

Leviet, maar niet elke Leviet was een priester. Dertig vertegenwoordigt de periode van voorbereiding die in 1989 begon, ten tijde van het einde, en zij eindigt bij de zondagswet in de Verenigde Staten. Het getal vijftientig, als symbool van Leviëten, is tevens het symbool van scheiding tussen twee klassen, en met betrekking tot de priesters duidt het een scheiding aan. Vijftientig markeert de scheiding van de Leviëten en de valse Leviëten bij de zondagswet, en in de context van de ware priesters en de ware Leviëten brengt het eveneens een onderscheid tot stand, hoewel niet een negatieve scheiding, zoals bij de valse Leviëten.

Kehath was een van de drie hoofdtakken van de Leviëten (samen met Gerson en Merari). De priesterlijke lijn liep in het bijzonder via Kehaths nakomeling Aäron. Aäron is de afstammeling van Levi in de vierde generatie, en het priesterlijke voorrecht was binnen deze Kehathitische tak beperkt tot zijn mannelijke nakomelingen. De Kehathieten als geheel (alle afstammelingen van Kehath) hadden de eer de allerheiligste voorwerpen te dragen, maar alleen de lijn van Aäron kon daadwerkelijk de priesterlijke functies bij het altaar en in het heiligdom vervullen. Aäron vertegenwoordigt dezelfde vierde generatie als Joëls „ouden”, of de „oude mannen” in Ezechiël hoofdstuk acht, die zich voor de zon neerbuigen.

Het stelsel van 24 roulerende afdelingen voor de priesters (en op overeenkomstige wijze voor niet-priesterlijke Leviëten in ondersteunende functies zoals musici en poortwachters) werd ingesteld door koning David. David ordende de nakomelingen van Aäron in 24 afdelingen om bij toerbeurt dienst te doen (1 Kronieken 24:1–19). David verdeelde hen, met hulp van de priesters Zadok (uit de lijn van Eleazar) en Ahimelech (uit de lijn van Ithamar), in 24 groepen (16 uit de grotere familie van Eleazar, 8 uit die van Ithamar). Door het lot werd de volgorde van de dienst bepaald.

Elke afdeling diende één week lang (van sabbat tot sabbat), tweemaal per jaar, terwijl bovendien alle afdelingen gezamenlijk dienst deden tijdens de grote feesten (Pesach, Pinksteren, Loofhuttenfeest). David ordende op vergelijkbare wijze ook de niet-priesterlijke Leviëten in 24 afdelingen voor muziek, poortwachtersdienst enz. (1 Kronieken 23–26). Dit stelsel werd onder Salomo ingevoerd (2 Kronieken 8:14) en bleef gedurende de periode van de Tweede Tempel in gebruik. Zacharia, de vader van Johannes de Doper, behoorde tot de afdeling van Abia — Lukas 1:5; 1 Kronieken 24:10. De volgorde van de 24 priesterafdelingen werd door het lot bepaald, en Zacharia was in de afdeling van Abia, die van de vierentwintig afdelingen de „achtste” afdeling vertegenwoordigde. Zacharia betekent “God gedenkt”, en de naam van zijn vader, Abia, betekent “God is mijn vader.”

De hemelse Vader herinnerde Zich Zijn belofte om een boodschapper te verwekken die de weg voor de Messias zou bereiden. Maar Zacharias stemt ook overeen met de zondagswet, want daar wordt de sabbat, de dag die de mensen zich altijd moesten herinneren, de laatste beproeving. Zacharias stelt een priester voor, uit de afdeling van Abia, wat de „achtste” afdeling is. Zacharias gelooft de boodschap van de engel niet en wordt stom gemaakt, tot aan de geboorte van zijn zoon Johannes. Wanneer Johannes geboren wordt, mengt Zacharias zich in de bespreking over de naam van Johannes, en dan spreekt hij. Het profetische spreken van de laatste dagen is wanneer de Verenigde Staten spreken als een draak.

En het geschiedde, dat zij op de achtste dag kwamen om het kind te besnijden; en zij noemden hem Zacharias, naar de naam van zijn vader. En zijn moeder antwoordde en zei: Nee, maar hij zal Johannes heten. En zij zeiden tot haar: Er is niemand onder uw verwanten die met deze naam genoemd wordt. En zij maakten zijn vader door tekenen duidelijk, hoe hij hem genoemd wilde hebben. En hij vroeg om een schrijftafeltje en schreef aldus: Johannes is zijn naam. En zij verwonderden zich allen. En terstond werd zijn mond geopend en zijn tong losgemaakt, en hij sprak en loofde God. Lukas 1:59–64.

Johannes de Doper behoort tot de achtste afdeling van Abia, evenals zijn vader. Bij de besnijdenis van Johannes wordt op de achtste dag zijn naam veranderd. Johannes de Doper vertegenwoordigt hen die priesters zijn, van de vierde generatie, die in een verbondsverhouding met God staan, die hun naam verandert (van Laodicea tot Filadelfia), hen verzegelt met het teken van het verbond, wanneer de Verenigde Staten spreekt als een draak.

Wij zijn de tempel van God. De profetische lijnen die zich tot de tempel richten, spreken tot mannen en vrouwen als individuen, en ook op gezamenlijke wijze, want Gods gemeente is eveneens een tempel. En natuurlijk is er een hemelse tempel, en het is Christus die de tempel des HEEREN bouwt. Hij is het die het fundament legt en de sluitsteen op de tempel plaatst. Wat betreft het getal „25” als symbool: 25 staat voor de Leviëten, die in Maleachi hoofdstuk drie van de valse Leviëten gezuiverd (afgescheiden) worden, en die in dezelfde passage ook gelouterd worden. In Ezechiël hoofdstuk 40 tot 48 wordt met grote nauwkeurigheid een symbolische tempel beschreven. Het water des levens komt uit die tempel voort en vervult de aarde.

„Wonderbaar is het werk dat God voornemens is door Zijn dienstknechten tot stand te brengen, opdat Zijn naam verheerlijkt worde. God maakte Jozef tot een bron van leven voor het Egyptische volk. Door Jozef werd het leven van dat gehele volk behouden. En door Daniël redde God het leven van al de wijzen van Babylon. En deze reddingen waren als aanschouwelijke lessen; zij maakten voor het volk de geestelijke zegeningen aanschouwelijk die hun werden aangeboden door de verbinding met de God die Jozef en Daniël aanbaden. Zo wenst God ook heden door Zijn volk zegeningen over de wereld te brengen. Iedere arbeider in wiens hart Christus woont, ieder die Zijn liefde aan de wereld zal openbaren, is een medewerker van God tot zegen van de mensheid. Zoals hij van de Heiland genade ontvangt om aan anderen mee te delen, zo vloeit uit zijn gehele wezen de stroom van geestelijk leven voort. Christus kwam als de grote Geneesheer om de wonden te genezen die de zonde in het menselijk geslacht heeft geslagen; en Zijn Geest, werkend door Zijn dienstknechten, deelt aan door zondeziekte gekwelde, lijdende mensen een machtige genezende kracht mee, die doeltreffend is voor lichaam en ziel. ‘Te dien dage,’ zegt de Schrift, ‘zal er een bron geopend zijn voor het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem tegen de zonde en tegen de onreinheid.’ Zacharia 13:1. De wateren van deze bron bevatten genezende eigenschappen die zowel lichamelijke als geestelijke zwakheden zullen helen.”

‘Uit deze fontein stroomt de machtige rivier die in het visioen van Ezechiël werd gezien. “Deze wateren stromen uit naar het oostelijk gebied, en dalen af in de woestijn, en komen in de zee; wanneer zij in de zee uitkomen, zullen de wateren gezond worden. En het zal geschieden, dat alles wat leeft en zich beweegt, overal waar de rivieren komen, zal leven.... En aan de rivier,

op haar oever, aan deze zijde en aan gene zijde, zullen allerlei bomen tot spijszorg opgroeien, waarvan het blad niet zal verwelken, en waarvan de vrucht niet zal ophouden: zij zullen elke maand nieuwe vrucht voortbrengen, omdat hun wateren uit het heiligdom voortkomen; en de vrucht daarvan zal tot spijszorg zijn, en het blad daarvan tot genezing.” Ezechiël 47:8–12.’
Testimonies, deel 6, 227.

Ezechiël's tempel is profetisch symbool van de hoogste orde, en Johannes werd in Openbaring hoofdstuk elf bevolen de tempel te meten, maar de voorhof buiten beschouwing te laten. Wanneer wij precies dat doen met Ezechiël's tempel, ontdekken wij dat de twee meest prominente getallen binnen de afmetingen van de tempel het priesterschap vertegenwoordigen. 50 el is het meest prominente getal, en het wordt 11 keer herhaald als de totale lengte van elk poortcomplex (Ezechiël 40:15, 21, 25, 29, 33, 36, enz.). 50 wordt ook gebruikt voor bepaalde lengten van muren en kamers (42:7–8). Het bepaalt de volledige doorgang van de poort, van de buitenste tot de binnenste drempel.

25 el is duidelijk het op één na meest prominente. Het wordt 10 keer herhaald als de breedte en wijdte van de poortcomplexen (Ezechiël 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). Samen vormen 50 en 25 het consequente rechthoekige patroon van 50 bij 25 voor de zes hoofdboorten. Deze combinatie van 50 bij 25 beheerst de architectonische beschrijving van de poorten die naar de binnenste gebieden leiden. Er is geen ander paar dat zich in het tempelgebouw zelf met zo'n systematische frequentie herhaalt.

Leviëten traden op vijftientwintigjarige leeftijd in actieve dienst (Numeri 8:24: “van vijftientwintig jaar oud en daarboven zullen zij binnengaan om dienst te doen in de bediening”). Zij dienden tot hun vijftigste jaar (Numeri 4:3, 39, 43; 8:25: “tot vijftig jaar oud”). Dit geeft precies 25 jaar actieve dienst ($50 - 25 = 25$).

Aldus wordt de periode van 25 jaar Levitische dienst rechtstreeks weerspiegeld in de afmetingen van 25 bij 50 el die de poorten en de structuur van de tempel beheersen—juist de plaats waar de Leviëten dienden. De voornaamste afmetingen van Ezechiël's tempel, dat wil zeggen de tempel van de triomferende kerk en van de honderd vierenvestigduizend, zijn bouwkundig ontworpen in de tempel zelf waar zij moesten dienen; EVENZOALS de zesenvestig chromosomen zijn ingebouwd in de tempel zelf waar Gods volk moet dienen. Palmoni heeft Zijn handtekening geplaatst op de individuele menselijke tempel en op de tempel van het gemeenschappelijke lichaam dat Zijn bruid zal zijn.

Wij zullen deze lijnen in het volgende artikel voortzetten.

“Zij die verantwoordelijke posities bekleden, mogen zich niet bekeren tot de zelfzuchtige, verkwistende beginselen van de wereld, want zij kunnen zich dat niet veroorloven; en al konden zij het, christelijke beginselen zouden het niet toelaten. Er moet veelzijdig onderricht worden gegeven. ‘Wie zal Hij kennis leren? en wie zal Hij de leer doen verstaan? hun die van de melk zijn gespeend, en van de borsten afgetrokken. Want gebod moet op gebod zijn, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig, daar een weinig.’ Zo moet het woord des Heren geduldig aan de kinderen worden voorgehouden en voor hen bewaard worden, door

ouders die het woord van God geloven. ‘Want door stamelende lippen en door een andere tong zal Hij tot dit volk spreken. Tot wie Hij gezegd heeft: Dit is de rust, doet de vermoeide rusten; en dit is de verkwikking: toch wilden zij niet horen. Daarom zal het woord des Heren hun zijn: gebod op gebod, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig, daar een weinig; opdat zij heengaan, achterovervallen, verbreizeld worden, verstrikt raken en gevangen worden.’ Waarom?—omdat zij geen acht sloegen op het woord des Heren dat tot hen kwam.”

“Dit betekent hen die geen onderricht hebben ontvangen, maar hun eigen wijsheid hebben gekoesterd en ervoor hebben gekozen zelf te werken overeenkomstig hun eigen denkbeelden. De Heere stelt dezen op de proef, opdat zij óf hun plaats zullen innemen om Zijn raad te volgen, óf zullen weigeren en handelen naar hun eigen denkbeelden, en dan zal de Heere hen overlaten aan de zekere uitkomst. In al onze wegen, in al onze dienst aan God, spreekt Hij tot ons: ‘Geef Mij uw hart.’ Het is de onderdanige, leerzame geest die God verlangt. Datgene wat aan het gebed zijn voortreffelijkheid verleent, is het feit dat het wordt uitgeademd uit een liefdevol, gehoorzaam hart.”

“God verlangt bepaalde dingen van Zijn volk; indien zij zeggen: Ik wil mijn hart er niet toe zetten dit te doen, laat de Heere hen voortgaan in hun vermeend wijze oordeel zonder hemelse wijsheid, totdat dit Schriftwoord [Jesaja 28:13] vervuld is. Gij behoort niet te zeggen: Ik zal de leiding des Heeren volgen tot op een bepaald punt dat met mijn oordeel in overeenstemming is, om daarna vast te houden aan uw eigen denkbeelden en te weigeren gevormd te worden naar de gelijkenis des Heeren. Laat de vraag gesteld worden: Is dit de wil des Heeren? en niet: Is dit de mening of het oordeel van—?” Testimonies to Ministers, 419.